

חרויות על החלטת. מה זה חרויות על החלטת? בך פרשושה, חרויות מפללאך היפות, חרויות משעבוד מליכיות, חרויות מהכל. בך הוא. ומה זה חרויות? חותם של העוזלים הבא, שבו יש חרויות בכל מני חרויות. ואלמלא לא נשברו, כל מה שבא לעוזלים אחרך - לא בא, והיו ישראל בריווקאות של מלכים עליונים שלמעלה. ועל כך מזכיר הפטוב ואומר החלטת מעשה אליהם וגו'. אל אמר שלאחר שהועולם נתן ונוצר שם מלא קי, אלא בשעה שנתקנו בשם אליהם, טרם שנכנסה שפט. הפטה, מה זה הפטה? הפוך מה"ה היו, משני צדדים קי'ו - אחד במעשה, ואחד מחרויות של מעלה. רשות למעלה לשמר את הכל. ועל זה הפטה. ומהמכתב מכתב אליהם על גבי אש לבנה. מכתב אליהם הוא, הינו שפטות ועובד חליו הוא. חרויות, כמו שנאמר, שהרי יובל נקרא חרויות, וועשה חרויות לכל העוזלים.

לכן, חברים, מכאן והלאה תדרשו שהרי האדרה לא שולט עליהם, ואני יבא סבא עומד לפניוים לעורר דברים אלו. כמו הם, כמו שהתחזר משלנוו, והשתחחו לפניו, ולא קי' יכולם לדבר. אחר פשעה הם בכו. פחה רבבי חייא ואמר, שימני בחותם על לבך בחותם על זרועך וגו'. שימני בחותם, בשעה שנדרקה בנטה ישראל בעלה, היא אמירה שימני בחותם על לבך. דרך החותם, בין שנדרק באוטו מוקום שנדרק, משאר בו את כל דיווננו. אף על גב שאותו החותם הולך פאן ובאן ולא עומד

כל

חרויות על החלטת. וכי אוקמונה, חרויות מפללאך היפות, חרויות משעבוד מלכיות, (דף קיד ע"א) חרויות מפללא, וכי הוא. ומאי חרויות. גישפנקא דעתלמא דאתמי, דביה הוה חרויות, בכל מני חרויות. ואלמלא לא אטברו, כל מה דאתא לעלמא לבדר, לא אתה, והו יישראל דיוונא דמלאכין עלאין דלעילא. ועל דא אכרייז קרא ואמר, והלווחת מעשה אליהם וגו', לא תימא דלבתר דעתלמא אשככל, ואדפר שם מלא הוא, אלא בשעתא דאשככל בשם אליהם, עד לא ייעול שפט.

הפטה, מאי הפטה. הפוך מה"ה הוא. מתרין סטרין הוא. דא בעזבאד, וחדא דחריות לעילא, רשים לעילא לנטרא לכלה. ועל דא המ"ה. ומהמכתב מכתב אליהם הוא, אישא אויקמא על גבי אישא חווורא. מכתב אליהם הוא, הינו דכתיב, (במדבר י"ח) ועבד הלווי הוא. חרויות כמה דאתמר, דהא יובל קרי חרויות, ועבד חרויות לכל עלמיין.

עד כאן חבריא. מכאן והלאה הננדעון, דהא סטריא בישא, לא שלטה עלייכו ואני יבא סבא, קאיינא קמייכו, לאתערא מלין אלין, קמו אינון, פמאן דאטער משינתייה, ואשתחוו קמייה, ולא הו יבלין למללא. לבדר שעטה בכו.

פתח רבי חייא ואמר, (שיר השירים ח) שימני בחותם על לבך בחותם על זרועך וגו', שימני בחותם, בשעתא דאתדרק א כנסת ישראל בעלה, איה אמירה שימני בחותם, ארחא דחותם, בין דאתדרק בההוא אחר דאתדרק شبיך ביה כל דיווניה, אף על גב דההוא חותם אזיל הכא והכא, ולא קיימה פמן, והא את עבר מגיה, כל

שם ונעבר ממנה, כל דיווקנו משאר שם, לשם עומר. אף כה אמרה בנטשת ישראל, بيان שנדבקתי בה, כל דיווקני היה תקוק בה, שאף על גב שלא לך לכאן ולכאן, תמצא את דיווקני תקוק בה ותופר אותו.

ובחומר על רוזעה, כמו שפותח (שיר) שמallow מהל לראשי וימינו תמקוני, אף כה היה דיווקני חיקוק שם, ובכן אהיה דבוקה בה לעולמים ואל אשפה מך. כי עזה במוות אהבה, חזקה במות אהבה, בחזק חזק, כמו אותו מקום ששורה בו המוות. אהבה - מותא. אהבה, שורה באהבת עולם. קשה כسئل קנאה - אף כה. שהרי אלו השמות הם מאותו צד. רשפיה רשי אש, מה הם רשי אש הלו? אותם אבניים ומרגליות טובות שנולדו מאותה אש. שלחתה יה, מאותה שלחתה אש. שוייצאת מן העולם העליון ונאהזה בנטשת ישראל, להיות בעליחוד אחד. ואנו, הרי אהבה ורשפי שלחתה של הלב אחריך, יהיו רצון שהדיוקן שלו ייה תקוק בלבך כמו שהדיוקן שלך תקוק בלבנו. נשק אותך וברוך אותך והכליכו.

בשנהיגו אל רבי שמעון וספרו לו כל מה שקרה להם, שמה וממה ואמר, אשריכם שזכרים לכל זה. ומה היהים עם האריה העליון גיבור חזק, שפחה גבורים לא היו אליו כלום, ולא ידעתם להניע לו מיל, פהמתנייך איך נצלחים מענשו, אלא שהקדוש ברוך הוא רצה להציגכם. קרא עליהם, וארכץ כדיקים כאור נהג הולך ואור עד נכוון הימים. בלבתך לא יוצר צערך ואם פרוץ לא תפשל. (ישועה ט) ועפוך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר מטעי

דיוקנית שכיך פמן, ומפני כי. אמרת בנטשת ישראל, בינו דאתהבקנא בה, כל דיווקני ליהו חיקיק בה, דאף על גב דאייזיל הכא או הכא, תשבח דיווקני חיקיק בה, ותדבר לוי.

ובחוותם על זרועך, כמה דכטיב, (שיר השירים ב) שמאלו מתחת לראשי וימינו תחבקני, אוף הכא, תהא דיווקני חיקיק פמן. ובכן אהא בה מתדבקה לעלמיין, ולא אהנסי מינך. כי עזה במוות אהבה, תקיפה במוות אהבה, בתוקפא מكيف, בהוא אחר דשרא בית מותא. אהבה, בהוא אחר דאקרי אהבת עולם.

קשה כسئل קנאה, אוף הכא, דהא אלין שמחן, מההוא סטרא איינון. רשפיה רשפיה אש, מאן איינון רשפיה אלין. איינון אבניים ומרגליין טבן, דאטילדיו מההוא אש. שלחתה יה. מההוא שלחוּבָא, דנקא מעלה מא עלה, ואתחדר באנטשת ישראל, למחיי כלא חד יחוּדָא, ואנן, הא אהבה ורשבין דשלחוּבָא דלא אבטה, יהא רענו, דדיוקנא דילן, תהא חיקקה בלבך, כמה דדיוקנא דילך מהיק בלבן. נשק לון, ובריך לון ואיזלו.

בד מטו לגבי דרבי שמעון, וסחו ליה כל מה דAIRע לון, חד ותויה, אמר, זכאין אהון דזכיותון לכל הא, ומה הויתון בהרי ארייא עלה, גיבר תקייף, דלא הו בפה גיברין לגביה כלום, ולא ידעתון לאשתמודעא ליה מיד. תווינה, איך אשתוותון מעונשא דיליה, אלא קדשא בריך היא בעא לשזבא לכון, קרא עלייהו, (משל ז) וארכץ צדיקים כאור נהגה הולך ואור עד נכוון הימים. (משל ז) בלבתך לא יוצר צערך ואם פרוץ לא תפשל. (ישועה ס)